

Ιωαννίνων Μάξιμος: «Οι Άγιοι μεταποιούνται και μεταμορφώνονται με τη δύναμη του Σταυρού»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στον Πολυαρχιερατικό Εσπερινό της εορτής των Φθιωτών Αγίων στον Ιερό Μητροπολιτικό και Καθεδρικό Ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Λαμίας χοροστάτησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ιωαννίνων κ. Μάξιμος, συγχοροστατούντων των Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών, Νέας Ιωνίας, Φιλαδελφείας, Ηρακλείου και Χαλκηδόνος κ. Γαβριήλ, και του οικείου Ποιμενάρχου, Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Συμεών, ενώ του χορού των πρεσβυτέρων προέστη ο Αρχιμ. Χρυσόστομος Αγιορείτης, Γέρων του Ιερού Κελλίου Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου της Ιεράς Σκήτης της

Μονής Κουτλουμουσίου.

Η Ιερά Ακολουθία του Πολυαρχιερατικού Εσπερινού μεταδόθηκε απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου, ενώ τα ιερά αναλόγια στελέχωσαν πολυμελής χοροί Καθηγητών και μαθητών του Ωδείου της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος «Γερμανός ο Μελωδός» υπό τον Διευθυντή του Ωδείου και Πρωτοψάλτη του Μητροπολιτικού Ναού Δρ. κ. Ανδρέα Ιωακείμ.

Στο κήρυγμά του ο Μητροπολίτης Ιωαννίνων κ. Μάξιμος, μεταξύ των άλλων, χαρακτηριστικά ανέφερε:

«Νιώθουμε συγκίνηση, νιώθουμε ευλάβεια, νιώθουμε χαρά και ευγνωμοσύνη με την πρόσκληση την αγαπητική του αγαπητού αδελφού κ. Συμεών, του Ποιμενάρχου σας, εδώ στη Φθιώτιδα και βρισκόμαστε σήμερα ανάμεσα σας για να συμπροσευχηθούμε, να λάβουμε ευλογίες από τον Τίμιο και Ζωοποιό Σταυρό του Κυρίου μας πρώτα από όλα αλλά και από τους Αγίους της Φθιώτιδος, οι οποίοι ιδιαιτέρως τιμώνται την Κυριακή πριν από τον Ευαγγελισμό της Υπεραγίας Θεοτόκου.

Σπουδαία γεγονότα, σπουδαίες γιορτές σε μια σπουδαία περίοδο, όπως αυτή του Τριωδίου και της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, που είναι περίοδος πνευματικότητας, εντόνου και συντόνου προσευχής και ταπεινώσεως και αυτομεμψίας και νηστείας και βεβαίως μια περίοδος, κατά την οποία καλούμαστε να συσταυρωθούμε με τον Χριστό, να ζήσουμε τον Σταυρό του Κυρίου για να ιδούμε και την Αγία του Ανάσταση και πραγματικά μεγάλη ημέρα η ημέρα της Σταυροπροσκυνήσεως.

Η Αγία μας Εκκλησία έχει ως κέντρο της ζωής της την Ανάσταση, αλλά δεν νοείται Ανάσταση χωρίς Σταυρό, γι' αυτό και η Αγία μας Εκκλησία συνεχώς ζει και μνημονεύει την Ανάσταση του Κυρίου και κάθε Κυριακή έχουμε Ανάσταση και αν παρατηρήσει κάποιος όλον τον κύκλο αυτού του έτους, όλο το λειτουργικό και πνευματικό κύκλο, θα διαπιστώσει ότι όλη η ζωή και η λατρεία στις εκκλησίες μας είναι Πασχάλιος. Έχουμε λοιπόν έναν Πασχάλιο κύκλο, τον οποίο τον εορτάζουμε μέσα στην ημέρα, τον εορτάζουμε μέσα στην εβδομάδα, τον εορτάζουμε μέσα στο έτος.

Όλα στη ζωή μας μέσα στην Εκκλησία γυρίζουν γύρω από το Πάσχα. Εφόσον όμως όλα γυρίζουν γύρω από το Πάσχα αναγκαστικά γυρίζουν και γύρω από τον Σταυρό.

Δεν υπάρχει Ανάσταση χωρίς Σταύρωση. Έτσι λοιπόν η Αγία μας Εκκλησία σε πολλές περιστάσεις και μέσα στην εβδομάδα τιμά τον Σταυρό του Κυρίου και μέσα

στην ημέρα τιμά τον Σταυρό του Κυρίου και μέσα στο έτος, αλλά έχει όμως τρεις ημέρες μέσα στο χρόνο που ξεχωριστά τιμά τον Σταυρό μαζί με την Ανάσταση. Πώς γίνεται αυτό;

Γίνεται διότι ενώ όλες τις άλλες ημέρες ο Σταυρός τιμάται την ημέρα Παρασκευή η Ύψωση του Τιμίου Σταυρού όποια ημέρα της εβδομάδος πέσει τρεις φορές έχουμε Κυριακή, δηλαδή Ανάσταση και Σταύρωση μαζί. Οι δύο φορές είναι πριν από την Ύψωση του Τιμίου Σταυρού, δηλαδή η Κυριακή προ της Υψώσεως και η Κυριακή μετά από την Ύψωση και η τρίτη Κυριακή είναι τούτη εδώ, η Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως.

Εκτός αν πέσει η Ύψωση του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού ημέρα Κυριακή. Σήμερα λοιπόν ήδη έχουμε μπει με τον Εσπερινό στην Κυριακή στην Αναστάσιμη κατάσταση και εορτή και λατρεία και ζωή και μαζί υψώνουμε και προσκυνούμε τον Τίμιο και Ζωοποιό Σταυρό του Κυρίου μας, ο οποίος σημαίνει πάρα πολλά για εμάς.

Πάντοτε, καθημερινά, σε όλη την ιστορική πορεία της Εκκλησίας, μέσα στον κόσμο, την ιστορία και την κοινωνία, μέσα στην προσωπική ζωή και τον προσωπικό πνευματικό αγώνα του καθενός από εμάς, ο Σταύρος είναι σπουδαίο πράγμα και δεν μπορεί να υπάρξει Ανάσταση χωρίς το Σταυρό. Τι είναι όμως ο σταυρός;

Στην Παλαιά Διαθήκη ήταν ένα φονικό όργανο, δυο ξύλα το ένα πάνω στο άλλο και εκεί έπαιρναν και βασάνιζαν και κατεξευτέλιζαν τους κακούργους, αυτούς τους οποίους ήθελαν να τους περιγελάσουν, αυτούς που ήθελαν να τους

χρησιμοποιήσουν ως το χειρότερο παράδειγμα που θα μπορούσε να υπάρξει επί της γης. Τους έβαζαν επάνω στο σταυρό και αυτόν τον εξευτελιστικό θάνατο της σταυρώσεως επέλεξαν οι σταυρωτές για να κατεξευτελίσουν τον Ενανθρωπήσαντα Υιό και Λόγο του Θεού, τον Ιστορικό Ιησού Χριστό, τον Κύριο μας και Θεό μας, τον Θεάνθρωπο.

Έτσι λοιπόν από εκείνη τη στιγμή που στερεώθηκε επάνω στον Σταυρό ο Θεάνθρωπος, ο Σαρκωθείς Υιός και Λόγος του Θεού, ο Σταυρός άλλαξε και έγινε το παγκόσμιο σύμβολο της ενώσεως της γης με τον ουρανό, της νίκης, της ζωής επί του θανάτου, της νίκης του Παραδείσου επί της πτώσεως και της κολάσεως, της νίκης του Θεού, αλλά και του ανθρώπου, δηλαδή του Θεανθρώπου πάνω στον διάβολο και τις δαιμονικές δυνάμεις κι έτσι ο Σταυρός έγινε η σκάλα εκείνη από την οποία δόθηκε η δυνατότητα στο ανθρώπινο γένος να κοινωνεί με τον ουρανό, να έχουμε θεοκοινωνία, επάνω εκεί ενώθηκε όπως είπαμε ο θάνατος με τη ζωή, γιατί επάνω εκεί απέθανε κατά το ανθρώπινο ο Ιησούς Χριστός ο Ενανθρωπήσας Θεός και Λόγος του Θεού, για να νικήσει εντέλει, όχι η φθορά και ο θάνατος, όχι η πτώση και ο διάβολος αλλά για να νικήσει η ζωή και μάλιστα η Όντως Ζωή, Αυτός ο Ιησούς Χριστός, ο οποίος ο ίδιος είπε για τον εαυτό του «Εγώ είμι ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις».

Άρα λοιπόν ο Σταυρός έγινε το όργανο διά του οποίου μπορεί να κινείται η ανθρώπινη φύση αυτή που προσέλαβε των αγνών και παρθενικών αιμάτων της Υπεραγίας Θεοτόκου, ο Υιός και Λόγος του Θεού, να κινείται λοιπόν η ανθρώπινη φύση από την πτώση, την φθορά και τον θάνατο στην Ανάσταση, την ζωή και την μετοχή στην Όντως Ζωή και την αιωνιότητα και αυτό όχι μόνο εξωτερικά, όχι μόνο σωματικά, αλλά ψυχοσωματικά διότι όπως μας λέγει ο Απόστολος Παύλος ο Ιησούς εκεί επάνω στο σταυρό εσταύρωσε, σταυρώθηκε και με το Σώμα αλλά και με τις επιθυμίες. Όλα σταυρώθηκαν εκεί επάνω, όλα ακινητοποιήθηκαν εκεί επάνω στον Σταυρό.

Ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής χρησιμοποιεί μια υπέροχη εικόνα. Είναι λέει οι τρεις σταυροί στον ένα είναι ο Ιησούς Χριστός και στους άλλους δύο σταυρούς είναι οι δύο ληστές. Έρχονται λέει στρατιώτες και των μεν δύο στρατιωτών «κατέαξαν τὰ σκέλη», έσπασαν τα πόδια τους, διότι ο άνθρωπος πριν ενωθεί με τον Θεό, πριν ενωθεί με τον Χριστό είναι αδύναμος, δεν μπορεί να κινηθεί προς το καλό, προς τον ουρανό και προς την θέωση.

Του δε Κυρίου «οὐ κατέαξαν αὐτοῦ τὰ σκέλη» «δεν έσπασαν τα πόδια του Χριστού και έμεινε ο Ιησούς Χριστός με τα πόδια του να μην είναι σπασμένα για να καταδείξει ότι επάνω στον Σταυρό νίκησε την φθορά και τον θάνατο, αλλά και δίδει πλέον μία άλλη έννοια στην κίνηση του ανθρώπου, ο οποίος μπορεί πλέον να κινείται από την φθορά και τον θάνατο στη ζωή και την ανάσταση γι' αυτό «οὐ

κατέαξαν αὐτοῦ τὰ σκέλη», διότι ἐν Χριστῷ πλέον ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ κινεῖται πρὸς τὴν ζωή».

Συνεχίζοντας τὸ κήρυγμά του ὁ κ. Μάξιμος σημείωσε:

«Τι ἄλλο ὅμως ἔδειξε ὁ Χριστὸς ἐπάνω στὸν Σταυρό; Ἐδειξε ὅτι ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ πλέον νὰ νικήσει τὸ κακὸ, μπορεῖ νὰ νικήσει τὴν αμαρτία, μπορεῖ νὰ νικήσει ἀκόμα καὶ τὸν κακὸ λογισμό καὶ τὶς προσβολές του διαβόλου, μπορεῖ νὰ λάβει τὴν δύναμη αὐτὴ τοῦ σταυροῦ που δὲν εἶναι ἄλλη δύναμη παρὰ αὐτὴ ἡ Ἀκτιστὴ ἐνέργεια τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ καθαρῖσει τὸν ἄνθρωπο, μπορεῖ νὰ φωτίσει καὶ νὰ δοξάσει τὸν ἄνθρωπο, μπορεῖ νὰ φτάσει στὴν τελείωση τὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ τὸν κάνει μέτοχο ζωῆς αἰωνίου γι' αὐτὸ χρειαζόμαστε τὸν Σταυρό. Μία λοιπὸν βασικὴ ἐννοία τοῦ Σταυροῦ εἶναι τὸ νὰ ἀποθάνουμε γιὰ τὴν αμαρτία, νὰ ἀκινητοποιηθοῦμε καὶ νὰ νεκρώθουμε γιὰ τὴν αμαρτία «σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις», δηλαδή τα πάθη μας νὰ μὴν μποροῦν νὰ κινηθοῦν πλέον πρὸς τὴν διαστροφή, ἀλλὰ νὰ μένουν ἐν Χριστῷ καὶ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι στὴ γνήσια καὶ υγιή κατάσταση, γιὰ τὴν ὁποία τα ἐφτιαξε νὰ λειτουργοῦν ὁ Θεὸς τὴν πραγματικὴ ἀγάπη.

Τι άλλο είναι ο σταυρός; Είναι η κατάλληλη, αναγκαία αλλά και ικανή συνθήκη, η οποία μπορεί να δώσει την δύναμη στον άνθρωπο όχι μόνο να ακινητοποιηθεί για την αμαρτία αλλά να κινητοποιηθεί, να κινηθεί για το Θέλημα του Θεού. Προϋπόθεση για να μπορεί να κινείται ο άνθρωπος πραγματικά για το Θέλημα του Θεού είναι να πεθάνει για την αμαρτία, δηλαδή να σταυρωθεί εν Χριστώ Ιησού και εν Αγίω Πνεύματι.

Ποιοι το έκαναν αυτό το πράγμα; Το έκαναν οι Άγιοι της Εκκλησίας, είναι δηλαδή ένα βίωμα, αυτό το έκαναν οι Άγιοι της Φθιώτιδος, το έκανε ο Άγιος Ηρωδίων, το έκανε η Αγία Ιερουσαλήμ μαζί με τα τέκνα της, η οποία αφιέρωσε όλη της τη ζωή να κηρύσσει τον Χριστό και έγινε Απόστολος και Ισαπόστολος όπως και ο Άγιος Ηρωδίων. Ποιοι άλλοι το έκαναν αυτό; Όλοι οι Απόστολοι της Εκκλησίας, όλοι οι Πατέρες και οι Μητέρες της Εκκλησίας, το έκανε ο Άγιος Αθανάσιος, ο οποίος αφιέρωσε τη ζωή του στην προσευχή, στον μοναστικό βίο, πέρασε από όλα τα στάδια του μοναχισμού, για να καταλήξει να είναι και οικιστής του Αγίου Όρους και οικιστής των Μετεώρων.

Το έκαναν οι Μάρτυρες της Εκκλησίας μας, οι παλαιοί αλλά επίσης και οι νεότεροι Μάρτυρες, οι Όσιοι και οι Ασκητές, το έκανε ο Άγιος Βησσαρίων ο οποίος έλαβε και το χάρισμα της Αφθαρσίας, σαν μία ένδειξη ότι είναι ναι, όντως ο Χριστός είναι ο αυτός και χθες και σήμερα και στους αιώνες, ως μια απόδειξη ότι ναι υπάρχει ζώσα αυτή η αποστολική διαδοχή και αυτή η σκυταλοδρομία του περάσματος της Χάριτος από τη μία γενιά στην άλλη γενιά, από τον έναν άνθρωπο στον άλλο άνθρωπο, από τον έναν Απόστολο στον άλλο Απόστολο, από τον έναν Όσιο στον άλλον Όσιο και αυτό σημαίνει ότι σε αυτό το θεραπευτήριο που είναι η Εκκλησία όπου μπορούμε να πεθαίνουμε, να ακινητοποιούμαστε για την αμαρτία, να λαμβάνουμε την Χάρη του Θεού και να κινητοποιούμαστε για το Θέλημα του Θεού αενάως λειτουργεί η Χάρη του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού, αενάως λειτουργεί η Άκτιστη ενέργεια της Αγίας Τριάδος που μεταποιεί και μεταμορφώνει και φωτίζει και αγιάζει τον άνθρωπο κι αυτή είναι μια πραγματικότητα που βιώνεται σε όλη την ιστορική πορεία της Εκκλησίας μέσα στην ιστορία και μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία, σε όλες τις συνθήκες και τις πιο αντίξοες και τις πιο φαινομενικά εύκολες και ευδόκιμες για την πορεία του ανθρώπου.

Ναι! Αυτό έζησαν οι Άγιοι της Φθιώτιδος, αυτό έζησαν όλοι οι Άγιοι της Εκκλησίας μας, αυτό καλούμαστε να ζήσουμε και εμείς. Γιατί να το ζήσουμε όμως; Γιατί αυτοί οι Άγιοι έδωσαν τα πάντα, έδωσαν τη ζωή τους, να γυρίζουν να κηρύσσουν τον Χριστό, γιατί αυτοί οι Άγιοι έγιναν Απόστολοι και Ισαπόστολοι, Όσιοι, Καλόγεροι, Ασκητές αλλά επίσης και απλοί άνθρωποι της καθημερινότητας, οι οποίοι όμως την πρώτη τους δύναμη την κατεύθυναν και την κατευθύνουν στον Θεό, διότι δεν είναι μόνο οι γνωστοί Άγιοι, είναι και μυριάδες άλλες Αγίων και στη Φθιώτιδα και παντού σε όλο τον κόσμο, οι οποίοι αγαπούν τον Χριστό, ζουν εν Χριστώ, ζουν εν Αγίω Πνεύματι, μεταποιούνται και μεταμορφώνονται με τη δύναμη του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού, πεθαίνουν για την αμαρτία και ζουν την εμπειρία της Αναστάσεως. Γιατί όλα αυτά;

Διότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι οι οποίοι αγάπησαν το Χριστό, αγάπησαν τον Λόγο του Θεού το Ευαγγέλιο προσπάθησαν να κάνουν πράξη αυτό το Ευαγγέλιο έχουν μία σπουδαία εμπειρία, την εμπειρία της Θεοκοινωνίας, την εμπειρία της μεταμορφώσεως που κάνει τι στον άνθρωπο;

Τον κάνει αυτά τα ιδιώματα που συναποτελούν το κατ' εικόνα στον άνθρωπο με πρώτο την ελευθερία και το αυτεξούσιο να ζωοποιούνται και να κινητοποιούνται δηλαδή κάνει τους ανθρώπους να κινούνται από το κατ' εικόνα εις το καθ' ομοίωση και να ομοιάζουν προς τον Θεό και όταν εγκατοικήσει ο Θεός στον άνθρωπο, η χαρά είναι ανεκλάλητη και τότε δεν λογαριάζει ούτε τον κόπο, ούτε τις κακουχίες, ούτε τον ίδιο τον θάνατο, αλλά επίσης δεν λογαριάζει ούτε τα αξιώματα, ούτε τα χρήματα, ούτε την καλοπέραση, ούτε την ανθρώπινη περιωπή,

ούτε την κοινωνική και οικονομική αναγνώριση αλλά τι λογαριάζει;

Λογαριάζει ότι έχει την Χάρη του Αγίου Πνεύματος που τον ζωοποιεί και τον κινητοποιεί, ότι γίνεται σκεύος εκλογής του Θεού και μέσα από αυτόν λειτουργεί ο ίδιος ο Χριστός, ο ίδιος ο Θεός, το ίδιο το Άγιο Πνεύμα κι αυτή είναι μια φοβερή εμπειρία που κρύβει μέσα της όλη την αγάπη του Θεού αλλά και όλη την χαρά την ανεκλάλητη που μπορεί να ζήσει ο άνθρωπος όταν έχει αυτή την εμπειρία της αναστάσεως.

Ναι! Τόσο μεγάλη αγάπη έχει ο Θεός προς τον άνθρωπο ώστε τον έχει εκλέξει να είναι κορωνίδα της κτίσεως, να είναι ιερέας της κτίσεως και να είναι αυτή η κεραία που λαμβάνει τη Θεία Χάρη και μετά την ακτινοβολεί στο περιβάλλον, στη Δημιουργία ολόκληρη και μέσου ημών των αμαρτωλών ανθρώπων, ο Θεός δείχνει την ευσπλαχνία Του, το έλεός Του, την αγάπη Του, την πρόνοια Του, την δημιουργικότητά Του και μας κάνει να είμαστε συνεύσπλαχνοι, να είμαστε συνδημιουργοί, να είμαστε άνθρωποι που μαζί με Αυτόν δείχνουμε πρόνοια και αγάπη για τον κόσμο και ενδιαφερόμαστε για την πορεία του κάθε ανθρώπου αλλά και την πορεία όλης της Δημιουργίας.

Αυτά είναι σπουδαία νέα, είναι ευφρόσυνα νέα και αυτά τα ευφρόσυνα νέα τα έζησαν βιωματικά οι Άγιοι της Εκκλησίας μας και καλούμε να τα ζήσουμε βιωματικά και εμείς. Μα είναι εύκολο; Εμείς μιλούμε για τους Αγίους της Φθιώτιδος για τους Αγίους γενικά με μια ευκολία, νομίζουμε ότι είχαν ένα κουμπί το πάτησαν και ξαφνικά έγιναν Άγιοι. Όχι.

Για να σταυρώσουν τον εαυτό τους εν Χριστώ και εν Αγίω Πνεύματι και να ζήσουν αυτή τη μεταποίηση και μεταμόρφωση έκαναν τεράστιο αγώνα, είχαν και πτώσεις, είχαν και αμαρτίες, είχαν, και δάκρυα μετανοίας, είχαν και ξενύχτια και παρακλήσεις, είχαν και ταλαιπωρία ψυχική και σωματική, είχαν και διωγμούς από τους ανθρώπους, είχαν όλα αυτά τα στοιχεία της αγωνίας τα οποία πέρασαν και μοιάζουν με την αγωνία του Ιησού, που Εκείνος όμως πέρασε αναμάρτητος ων, για τις δικές μας αμαρτίες, εμείς παίρναμε για τις δικές μας πτώσεις και δικές μας αμαρτίες. Είχαν όμως οι Άγιοι και κάτι άλλο.

Επειδή ακριβώς προχώρησαν από το κατ' εικόνα εις το καθ' ομοίωσιν αναδέχθηκαν και μέρος τις αμαρτίες του κόσμου για να ομοιάζουν πραγματικά με τον Θεό. Εμείς μόλις μας πει κάποιος μια κουβέντα επαναστατούμε αμέσως, εγώ δεν το έκανα αυτό, εγώ δεν φταίω, εκείνος φταίει, ο άλλος φταίει, μόνο εγώ δεν φταίω. Οι Άγιοι έφταιγαν πάντα και έφταιγαν για όλα και δεν έλεγαν φταίει ο τάδε και ο δείνα, αλλά έλεγαν εγώ αναδέχομαι την ευθύνη και έλεγαν όπως ο Παύλος: «εγώ να χαθώ και να πάω στην κόλαση αρκεί να σωθεί το γένος μου», γι' αυτό και οι Άγιοι δεν προσευχόταν για τη δική τους σωτηρία αλλά προσευχόταν και προσεύχονται για τη σωτηρία του κόσμου και γι' αυτό η Εκκλησία μας, το Σώμα Χριστού, προσεύχεται πάντοτε για τη σωτηρία του κόσμου.

Δεν θεωρούμε τον εαυτό μας και έχουμε τη βεβαιότητα ότι δεν είμαστε οι εκλεκτοί, είμαστε αμαρτωλοί όπως λέγει και πάλι ο Απόστολος Παύλος άμαρτωλός, ὢν πρῶτος εἰμὶ ἐγώ». Εγώ είμαι ο πρώτος αμαρτωλός όχι οι

υπόλοιποι και θα πρέπει να κατανοήσουμε μέσα στο νόημα του σταυρού και το εξής: Σταύρωση επίσης σημαίνει ταπείνωση και μετάνοια τέτοια, ώστε να μπορούμε να συγχωρήσουμε.

Είναι μεγάλο πράγμα να μπορούμε να συγχωρήσουμε. Ξέρετε πόσο μεγάλο πράγμα είναι; Τόσο ο ίδιος ο Χριστός είπε εάν δεν συγχωρήσετε τους αδελφούς σας, ούτε ο Θεός θα συγχωρήσει εσάς. Αν δηλαδή εμείς δεν μπορούμε να συγχωρήσουμε έναν τον άλλο ούτε ο Θεός θα μας συγχωρήσει γιατί η συγχώρεση η συγχώρεση είναι η γνήσια σφραγίδα και απόδειξη της μετανοίας. Μετανοώ πραγματικά; Τότε συγχωρώ πραγματικά.

Δεν μετανοώ πραγματικά; Ζορίζομαι να συγχωρήσω. Αρνούμαι να συγχωρήσω και κρίνω και κατακρίνω τους άλλους ανθρώπους και δεν ασχολούμαι με τις δικές μου πτώσεις και αμαρτίες και αδυναμίες αλλά ασχολούμαι με τις αμαρτίες των άλλων ανθρώπων.

Αυτός είναι ο Σταυρός και μένει ένα ακόμα να πούμε. Ποιο; Ότι όταν σταυρωθεί ο άνθρωπος δεν ενδιαφέρεται απλώς να είναι ένας καλός άνθρωπος, δεν ενδιαφέρεται να αναδεχθεί μόνο τις πτώσεις των ανθρώπων και να προσεύχεται για αυτούς όσο αμαρτωλοί και να είναι αλλά τι άλλο κάνει; Έρχεται να αναλάβει ευθύνες μέσα στον κόσμο, για να πάει ο κόσμος μπροστά.

Έρχεται να βάζει τα χαρίσματα που του δίνει ο Θεός να λειτουργούν μέσα στην κοινωνία με ευθύνη και υπευθυνότητα. Ο πραγματικός χριστιανός που σταύρωσε τον εαυτό του λοιπόν γίνεται και ένας υπεύθυνος άνθρωπος και πολίτης. Η άρση του σταυρού εμπεριέχει μέσα αυτή την ευθύνη και αυτή την υπευθυνότητα για το πού πάει ο κόσμος, πού πάει η κοινωνία, πού πάει η ανθρωπότητα, πού πάει ο τόπος, πού πάει εντέλει ο κάθε άνθρωπος.

Δεν είναι ποτέ ένας αδιάφορος πολίτης ο ορθόδοξος χριστιανός. Δεν είναι ποτέ ένας ανεύθυνος πολίτης ο άνθρωπος ο οποίος έχει μέσο τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος. Δεν κάνει φασαρία αλλά παίρνει επάνω του όσο μεγαλύτερη ευθύνη μπορεί για την πορεία και για το καλό του κόσμου».

Στην Ιερά Ακολουθία μεταξύ του πλήθους των πιστών παραβρέθηκαν: ο Βουλευτής Φθιώτιδος κ. Ιωάννης Οικονόμου, ο Δήμαρχος Λαμιέων κ. Πανουργιάς Παπαϊωάννου, ο Αντιπεριφερειάρχης Αθλητισμού κ. Ηλίας Καλτσάς, ο Περιφερειακός Σύμβουλος κ. Αποστόλης Αγγελακόπουλος, ο Αντιδήμαρχος κ. Δημήτριος Κυρίτσης, ο Πρόεδρος του Κέντρου Κοινωνικής Πρόνοιας Στερεάς Ελλάδος κ. Δημήτριος Δρακάκης, ο Φρούραρχος Λαμίας - Διοικητής ΚΕΥΠ

Ταξίαρχος Πέτρος Περιμένης, ο Γενικός Περιφερειακός Αστυνομικός Διευθυντής Στερεάς Ελλάδας, Υποστράτηγος Χρήστος Παπαφιλίππου, ο Αστυνομικός Διευθυντής Φθιώτιδος κ. Ανδρέας Κυρίτσης, η Διοικητής Π.Υ. ΒΙ.ΠΕ. Λαμίας Αντιπύραρχος Γιαννούλα Γιάννη, καθώς και εκπρόσωποι άλλων συλλόγων και φορέων του τόπου.

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου